

MÁJUS: Petőcz András

Május 1.

Túl sokat vállaltam, ez biztos, nehéz hónap következik, nem tudom, hova vezet ez.

Május 2.

A pörgés, a belső feszültség, a nyugtalanság, mindez meddig és minek?

Május 3.

Persze, a pörgés mellett és azzal együtt ott a szorongás is, ami néha arra int, hogy hagyjak magamnak időt, és gondoljam végig, mit és hogyan szeretnék, ez látszólagos lassulás a pörgés közben – így telnek napjaink.

Május 4.

A szenvedély egyre terjed körülöttem, mondta valaki, és csak figyelem a pörgését, miközben én, ahogy mondtam tegnap, lassulok – jó nézni, ahogy felpörög az, ami egyszer majd lelassul.

Május 5.

Ma est, utána tető, ahol beszélgetés, poharazgatás, irodalom, meg irodalom, meg irodalom.

Május 6.

Olyan mondatokat kellene írnom, mint az a valaki, aki azt állítja, mindent tőlem tanult, magamban arra gondolok, ha mindent tőlem tanult, hogyan ír ő egészen kivételesen jó mondatokat, miközben én – no, de hagyjuk.

Május 7.

Úrrá leszek – először is a fáradtságon, hogy tudjam folytatni, ez most a legfontosabb, ezzel tartozom magamnak.

Május 8.

Ma reggel meghaltam kicsit – elképzelttem, ahogy szélütötten fekszem, nem nyitja rám senki az ajtót, és múlik az idő, elképzelttem, láttam a szélütött arcomat, egy pillanatra, aztán felkeltem az ágyamból, megittam a kávémat, és elkezdtem a napot.

Május 10.

Növekedett a feszültség, nem akar enyhülni, nem tudok ellazulni, komolyan félek, a május mindig rettenetes hónap, ilyenkor betegszem meg, nem tudom, miért, talán azért csak, mert várom, hogy vége legyen a tanévnek, letudjam mindazt, ami kötelezettség?

Május 11.

Közeledik a hétvége, ma volt osztálytársakkal volt érettségi találkozó, változatlanul elsősorban is az osztályfőnökünket ünnepeljük, vagyis nem annyira magunkat, vagy egymást, ez csodálatos, meg gyönyörű, meg értelmetlen úgy, ahogy van.

Május 12.

Hétvége, lehetne lazulni, mégsem tudok, a jövő hét lesz az utolsó, zárás a szépírósokkal, felolvasások, és közben azon rágódom, hogy az a tanítványom, aki értelmetlenül és ostobán megvádolt, mert nem foglalkoztam eléggé a szövegeivel, vajon eljön-e a zárórendezvényre, remélem, nem, minden egyes gesztusomra fokozottan vigyázni kell, mert mindenből lehet ügyet kreálni, nem könnyű megszokni azt, hogy szép, új világunk itt van, a nyakunkban.

Május 13.

Őszintén beszélni, beszélni, beszélni, lehet-e, valaha lehet-e majd, mindarról beszámolni, ami volt és van, és ezáltal bálványokat dönteni, le, le a porba, vajon lehet-e elmondani valaha is, hogy akit feltétlenül tisztelünk, korántsem tiszteletreméltó, persze, kell-e elmondani, lehet, hogy nem is kell, minden jó, ahogy van.

Május 14.

Záróhét első záróestje, jó hangulat, konfliktus nélkül, aki megvádolt, nem tette tiszteletét, hál'isten, nem volt képe jönni, ez így nagyon is rendben van, jól kezdődik a hét, bár a vérnyomás változatlanul az egekben.

Május 15.

Záróhét második záróest, a lírások, rendben voltak, sok rossz vers, de sok jó is, mennyire könnyű jó verset írni, akár, aztán az egésznek mégis vége, a semmibe hullik, mint a guanó, ülünk egy teremben, hallgatjuk a verset, húsz esztendő lány arról ír, hogyan is nedvesedett be, és boldog, hogy ezt kimondja, hogy ő benedvesedett, és mi is boldogok vagyunk, óhatatlan elképzeljük azt, ahogy nedves, de közben civilizáltan és főleg felöltözve bólogatunk, nagy-nagy megértéssel.

Május 16.

Ma szerda, délelőtt kávézás, persze irodalmár, nyilván nem is lehetne más, kibeszélünk egy másik irodalmárt, normális, megbeszéljük, hogy mi jobbak vagyunk, az illető meg rosszabbik, normális, pörgünk tovább, és ez jó, olyan az egész, mint valami anyagcsere, megkönnyebbülünk, amikor kijön belőlünk valami, és közben meg zabálunk, hogy megint legyen minek kijönnie.

Május 17.

Készülök lasiba, a romániai nemzetközi költészeti fesztiválra, csomagolok, úgy hagyok itt mindent, hogy nem is tagadom, hogy mindent itt akarok hagyni, várom az utazást, azt hiszem, akkor jobb lesz valami, és tényleg jobb lesz, még egy nap, és utána úton.

Május 18.

Na, holnap utazom, ma pedig végre takarítás a lakásomban, új takarítónő, a korábbi, Jucika, visszaköltözött Erdélybe, itthagya Magyarországot, majdnem egy hónapig takarítás nélkül voltam, ma viszont minden megtisztult, és ez jó, holnap úgy megyek el e földi világról, hogy mindent rendben hagyok magam után.

Május 19.

Utazás, rettenetes, nyolc óra vonatút Kolozsvárra, közben azon gondolkodom, miért is tart ilyen sokáig, aztán a határra érve rájövök, hogy minden változatlan, a román határon jön a magyar határőr, ellenőríz, hogy kiléphetek-e, mindezt még magyar felségterületen, áll a vonat, hosszan, aztán elindul, megyünk kábé öt percet, megállunk egy román településen, ott jön a román határőr, ellenőrzi, hogy beléphetek-e, elveszi az igazolványomat, leszáll vele a vonatról, nézem az ablakból, ahogy bemegy valami épületbe, ideges vagyok, nála az igazolványom, most, amikor migránsok rohagnak keresztül-kasul Európán, mi lesz, ha engem is migránsnak néznek?, gondolom magamban, aztán a határőr kijön a házból, hozza az igazolványomat, meg mások igazolványát, megjelenik a vonaton, osztogatja a személyazonosságunkat igazoló okmányokat, kérdezem tőle, miért kell ehhez leszállni, tud magyarul, nem jól, de tud, azt mondja, azért, mert csak ott, a házban van gép, amin ellenőrizni tudják, hogy nem vagyok-e rajta valami körözési listán, na, itt vagyunk, gondolom magamban, Európa közepén.

Május 20.

Kolozsvárról újabb kilenc órás vonatút, megérkezem lasiba, ahol a költészeti fesztivál lesz, várnak az állomáson, visznek a szállodába, és ott találkozom a többiekkel, ebédelünk, mintegy hatvan szerző, mexikói, egyiptomi, szenegáli, kínai, francia, orosz, ukrán, belga, német, román, mindenféle, és jó, nagyon jó, nem látni magyarokat.

Május 21.

A fesztivál első napján csak eszem, iszom, alszom, meg franciául beszélek, néha angolul, és kisimulnak az idegeim, minden nagyon jó, valahogy otthon vagyok.

Május 22.

Egy mexikói, két luxembourgi meg én, így vagyunk egy csapat, négyen, a mexikói nagyon jól beszél spanyolul, így aztán senkivel sem tud kommunikálni, de nevet, mindig nevet, valami egyetemi tanár, aki örökké vigyorog, boldogan mutatja a „Budapest” feliratú pólóját, le is fényképezkedünk, véd- és dacsövetség, ami kialakul, a két luxembourgi persze francia, csak éppen ott születtek, vagy a fene tudja, azokkal folyamatosan beszélgetek, rengeteg hibával, de értenek, ez a fontos, és este mértéktelenül isszuk a fehér bort, amit kancsókban szolgálnak fel.

Május 23.

Örökké lasiban szeretnék maradni, ezt gondolom, amikor elmegyek a helyi bevásárlóközpontba, és elképesztő és gyönyörű, modern, a legjobb cégek legjobb üzleteivel, a Mammut Budán elbújhat mellette, kicsit meglepetten nézelődöm, valahogy másra számítottam.

Május 24.

Ma délelőtt is iskolába vittek bennünket, nem mindannyiunkat egyszerre és egy helyre, hanem különböző helyekre vagyunk beosztva minden délelőtt, az egyik luxembourgi szerző megtanítja, hogy kell románul köszönni, köszönök tehát a középiskolásoknak, nagyon értékelik, aztán magyarul meg franciául olvasok fel, és a román meghívónk románul olvassa fel a verseim, jó ez is, aztán a középiskolások is verseket olvasnak, a saját verseiket, nem értem persze, hiszen románul olvassák, de mégis, jól elvagyunk.

Május 25.

Ma felolvasás az Unirii Múzeum Nagytermében, magyarul, franciául, románul, megy rendben, franciául viccelődöm a közönségnek, élvezem a figyelmet, megtapsolnak, viszont a frissen vásárolt nyári zakómat otthagytam, a teremben, meleg van, nem kell a zakó, az a zakó már feledhető.

Május 26.

Búcsúest, koncertekkel, mindeféle baráti ölelésekkel, úgy válunk el, mintha nem bírnánk egymás nélkül a jövőben, e-maileket, telefonszámokat cserélünk, mindenkit meghívok Budapestre, és ezer meghívást fogadok el a világ különböző pontjaira.

Május 27.

Vonatút, keresztül Románián, fáj a fejem, a vérnyomásom az egekben, nem vagyok jól, csak ezt még kibírjam, mennyire gáz lenne vonaton szélütést kapni.

Május 28.

Kolozsvárról megint nyolc óra út Budapestre, aztán taxival haza a Keletiből, és újra itthon, lélegzem nagyokat, ezt is abszolváltam, túl lehet élni mindent, és túl is kell, nem engedünk az elmúlásnak.

Május 29.

E-mailek, telefonok, e-mailek, telefonok, kábé ennyiből áll mindaz, amit közönségesen „életnek” nevezünk, jól is van ez így, verset kellene írni, mondom magamban, és majd írok is, ígérem meg saját magamnak, aztán megyek a PIM-be, ott vagyok házigazda és moderátor, és magamban irigylem őt, akivel beszélgetek, annyira jó mindaz, amit felolvas.

Május 30.

Kezdődik újra minden, megyünk előre, és telnek a pillanatok, jól van, vége van lassan ennek a hónapnak is.

Május 31.

Túl sokat vállaltam, ez biztos, nehéz hónap volt, de nem baj, holnap új korra virrad, aki kíváncsi még a jövőre, vagyishogy mi is lesz holnap.